

Berisping

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift, bij de commissie binnengekomen op 18 augustus 2008, is appellante in beroep gekomen van een haar bij brief van 9 juli 2008 gegeven berisping wegens plichtsverzuim. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties overgelegd. Op 30 oktober 2008 heeft te Eindhoven ten overstaan van de commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Appellante was in persoon aanwezig, bijgestaan door haar gemachtigde. Namens verweerster waren aanwezig de heer, adjunct-directeur van verweerster en mevrouw, adviseur HRM, bijgestaan door verweersters gemachtigde, die een pleitnota heeft overgelegd.

2. De feiten

Appellante is sedert 22 jaar als leraar werkzaam bij verweerster.

Op 22 april 2008 vond een algemene schoolvergadering plaats, waar de groepsindeling voor het schooljaar 2008-2009 werd besproken. Tijdens die bespreking bleek dat appellante een afwijkend standpunt had over de overplaatsing van één van haar leerlingen naar een groep voor moeilijk lerende kinderen. Diezelfde dag werd de groepsindeling vastgesteld, onder aanhouding van de beslissing ten aanzien van die éne leerling van appellante. Over deze leerling zou de week daarop nader overleg worden gevoerd.

Op de avond na de schoolvergadering kreeg de leidinggevende van appellante een mail, waarin appellante wederom een pleidooi hield voor het behoud van die leerling in de huidige groep. Appellante heeft deze mail nagenoeg gelijktijdig en niet kenbaar voor haar leidinggevende doorgezonden aan de ouders van de leerling met de volgende begeleidende tekst:

"Hoi en,

Onderstaande mail heb ik naar gestuurd en ik hoop echt dat ie er iets mee doet.

Hou jullie taai en met zijn allen gaan we de strijd aan.

Groetjes,"

Op 24 april 2008 ontving de leidinggevende van appellante een telefoon van de vader van de leerling. Dit telefoongesprek is voor de leidinggevende onaangenaam verlopen. Naar aanleiding hiervan is de leidinggevende naar appellante gegaan die op dat moment in overleg was met twee collega's. Hij deelde mede dat hij was gebeld door de vader, dat hij verbaasd was over diens boze reactie terwijl hij daarvoor slechts uiterst plezierig contact met beide ouders had en hij vroeg appellante of er soms contact was geweest met de familie van de leerling over de groepsindeling. Appellante zei daarop dat dat niet het geval was; de collega's zeiden niets.

Op 22 mei 2008 kwamen de betreffende collega's met de mededeling dat zij last hadden van het feit dat zij wisten dat appellante tegenover haar leidinggevende niet de waarheid had gesproken en dat zij zowel via mail als telefonisch contact had gehad met de ouders van de leerling. Zij wilden weliswaar loyaal zijn met appellante maar konden ook niet doorgaan met het verzwijgen van die informatie omdat zij ook loyaal wilden zijn jegens hun leidinggevende en werkgever.

Daarop heeft op 26 mei 2008 een gesprek plaatsgehad tussen appellante en haar leidinggevende.

Bij brief van 30 mei 2008 heeft appellante een schriftelijk voornemen tot berisping ontvangen met als bijlage een gespreksverslag van 26 mei 2008. Als redenen voor dit voornemen wordt vermeld:

- "
- *Het liegen over contacten met ouders*
 - *Het in diskrediet brengen van de directe collega's*
 - *Het in diskrediet brengen van de leidinggevende*
 - *Het in diskrediet brengen van het beleid van, waarin de teamleider (op advies van het team) verantwoordelijk is voor het vaststellen van een groepsindeling*
 - *Onprofessioneel handelen*
 - *Te grote mate van persoonlijke betrokkenheid bij leerlingen en ouders."*

Bij brief van 15 juni 2008 heeft appellante haar zienswijze inzake het voornemen tot een schriftelijke berisping gegeven.

Bij aangetekende brief van 9 juli 2008 heeft verweerster aan appellante medegedeeld dat zij na een uitgebreide afweging had besloten om het voornemen tot berisping te vervolgen met een berisping conform artikel CAO-PO artikel 3.17 lid 1 sub a, vanwege plichtsverzuim, zulks om redenen als eerder in het voornemen vermeld.

3. De standpunten van partijen

Appellante voert het volgende aan.

Zij kan zich in het geheel niet verenigen met de berisping.

Zij constateert onder meer dat het voornemen tot een schriftelijke berisping is omgezet in een schriftelijke berisping terwijl daarbij niet op haar zienswijze is ingegaan. Voorts blijkt niet dat er sprake is van een juiste interpretatie van het begrip plichtsverzuim in de CAO. Verder is het besluit te zwaar en staat in geen redelijke verhouding tot de feiten, omstandigheden en haar staat van dienst. Het is disproportioneel.

Meer concreet voert zij het navolgende aan.

Op 21 april 2008 had zij na een goed functioneringsgesprek met haar leidinggevende nog even contact over één van haar leerlingen, omdat ze wist dat de leidinggevende bezig was met de groepsindeling. Zij werd verwezen naar het betreffende voorstel. Later op de dag zag zij in het voorstel, dat de leerling in de praktijkgroep geplaatst zou worden. De ouders van de leerling kennende hadden deze het niet geaccepteerd als ze net voor de vakantie te horen zouden krijgen dat hun kind overgeplaatst zou worden naar de praktijkgroep. Het zou dan tot een escalatie zijn gekomen. Dat wilde appellante voorkomen. Als leerkracht is zij ook verantwoordelijk voor de contacten met de ouders en het op de hoogte houden van de voortgang van hun kind. Daarom heeft zij de ouders gebeld om hen voor te bereiden en te polsen hoe zij er over dachten als hun kind naar de praktijkgroep zou gaan. De mening van de ouders bleek overeen te komen met de mening van appellante. Appellante heeft in dat gesprek gezegd dat het niet de gewoonte was er tevoren over te praten, waarop de vader spontaan antwoordde dat het gesprek nooit plaatsgevonden had. Appellante heeft de ouders gezegd dat het om een voorstel ging en dat daarover de volgende dag zou worden gepraat.

Op 22 april 2008, in de schoolvergadering, ondervond appellante veel weerstand tegen haar pleidooi voor de leerling.

Omdat de ouders benieuwd waren naar de uitslag heeft appellante hen 's-avonds gebeld en medegedeeld dat het team er nog niet uit was. Ook heeft zij gezegd dat haar leidinggevende eindverantwoordelijk was. Die avond heeft zij haar leidinggevende een mail gestuurd om nog eens voor het kind te pleiten. Volledigheidshalve heeft ze deze mail ook naar de ouders gestuurd.

Op 22 mei 2008 kwam de leidinggevende met een rood hoofd de klas binnen en vertelde dat de vader van het kind had gebeld, boos was en hem gedreigd had. Appellante schrok zo van zijn heftigheid dat zij op de vraag of zij de ouders gesproken had te snel nee antwoordde. Twee collega's stonden daar bij en zeiden niets. Appellante heeft veel last gehad van het feit dat zij nee gezegd had.

Op 26 mei 2008 hoorde appellante van dezelfde twee collega's, dat zij bij haar leidinggevende moest komen. Haar leidinggevende was zo boos, dat er geen open gesprek mogelijk was. Appellante heeft direct toegegeven dat zij contact met de ouders gehad had en heeft haar oprechte spijt uitgesproken over het feit dat zij op de betrokken vraag nee had gezegd. Zij werd geacht naar huis te gaan, terwijl het de eerste dag van de kampweek was; appellante was het daarmee niet eens, maar er viel niet over te praten. Zij is naar huis gegaan en die dag werd als een compensatiedag beschouwd.

Wat betreft de concrete redenen van berisping:

Appellante is het eens met het punt "liegen over contacten met ouders". Zij was echter geschrokken door de heftigheid van de manier van praten van de leidinggevende. Dat zit haar nog steeds dwars en zij kan hier niets anders van zeggen dan dat haar ten zeerste spijt.

Het is appellante niet duidelijk hoe zij haar directe collega's in diskrediet heeft gebracht. Zij betreurt het wel dat haar collega's door haar handelen in de positie zijn gemanoeuvreed waarin zij moesten kiezen tussen loyaal zijn aan appellante of aan de organisatie. Een gesprek hierover is met appellante

nooit gevoerd, terwijl dit toch meer zou bijdragen aan een constructieve manier van omgaan met dit soort kwesties.

Het is appellante niet duidelijk, hoe zij haar leidinggevende en het beleid van haar werkgever in diskrediet heeft gebracht; zij is niet van mening dat zij onprofessioneel heeft gehandeld dan wel een te grote mate van persoonlijke betrokkenheid heeft getoond.

Verweerster is van mening dat zij de berisping terecht heeft opgelegd.
De commissie zal hierna, voorzover nodig, nader op het inhoudelijke verweer ingaan.

4. De motivering

Voorzover appellante beoogt zich te beroepen op aan het bestreden besluit klevende formele gebreken overweegt de commissie, dat verweerster aan de formaliteiten, zoals omschreven in de artikelen 3.18 en 3.19 van de toepasselijke CAO-PO heeft voldaan. De CAO-bepalingen schrijven niet voor dat verweerster de verplichting heeft om op de door de werknemer in zijn zienswijze aangevoerde argumenten expliciet in te gaan. Overigens is de commissie niet gebleken dat appellante, die ook in beroep haar zienswijze naar voren kan brengen, wegens een formeel gebrek in haar verweer tegen de opgelegde berisping is benadeeld.

Vervolgens komt aan de orde de vraag of verweerster in redelijkheid heeft kunnen komen tot het opleggen van een schriftelijke berisping wegens plichtsverzuim.

Daartoe overweegt de commissie het volgende.

Appellante heeft zich zeer betrokken getoond bij de aan haar zorgen toevertrouwde leerling. Zij dient echter te beseffen dat niet zij, maar haar leidinggevende, gehoord hebbende het betrokken team, uiteindelijk over de plaatsing beslist en dat zij zich bij een dergelijke beslissing heeft neer te leggen.

Appellante heeft dat niet gedaan maar heeft, prematuur, nog voordat de beslissing was gevallen, zowel telefonisch als via mail de binnen de school aan de orde zijnde discussie naar buiten gebracht, zonder daarin haar leidinggevende te kennen. Daarbij heeft zij op zijn minst de indruk gewekt dat zij met de ouders stelling nam tegen de schoolleiding voor het geval dat de beslissing anders zou uitvallen dan door haar werd gewenst. Zij heeft daardoor niet alleen afbreuk gedaan aan het bij een dergelijke gevoelige beslissing behorende zorgvuldige afwegingsproces, maar zij heeft ook haar leidinggevende ten opzichte van de ouders van de leerling, zonder dat de leidinggevende dit kon weten, in een moeilijke positie gebracht, waardoor haar leidinggevende op een voor hem onbegrijpelijke wijze werd geconfronteerd met de boosheid van de ouders. Zij had dat niet mogen doen, zij had dit in ieder geval niet mogen doen zonder medeweten van haar leidinggevende en zij had het eens temeer niet mogen doen op de polariserende wijze waarop dat, ten koste van de relatie van haar leidinggevende en de ouders van de leerling, is gebeurd.

Dat eenmaal gebeurd zijnde had appellante niet onwaarheid mogen spreken, toen haar werd gevraagd of zij contact met de ouders had gehad. Als zij, zoals zij aanvoert, onwaarheid heeft gesproken doordat zij verrast was en onder de indruk was van de heftigheid van de toonzetting van de vraag, had zij in ieder geval alle gelegenheid gehad om daarna zich tot haar leidinggevende te wenden en hem de waarheid te vertellen. Dat heeft zij echter nagelaten. Het verwijt aan appellante wordt groter, doordat zij de onwaarheid heeft gedebiteerd ten overstaan van twee collega's die, zoals appellante moest beseffen, daardoor in een loyaliteitsconflict kwamen.

Daarbij komt dat niet is gebleken dat, behoudens door appellante gemaakte excuses over haar leugen, appellante iets heeft ondernomen om de door haar bij haar leidinggevende en collega's veroorzaakte problemen op te lossen. De commissie acht dit verwijtbaar. Appellante zal, in voorkomende gevallen, meer loyaliteit ten opzichte van haar werkgever en collega's in acht moeten nemen, haar goede bedoelingen ten opzichte van de leerling ten spijt.

De commissie is op grond van het bovenstaande van oordeel dat sprake is van plichtsverzuim. Verweerster kon vanwege dit plichtsverzuim, alles in aanmerking genomen, besluiten tot het geven van een schriftelijke berisping, zijnde de lichtste disciplinaire maatregel. Deze maatregel kan, naar het oordeel van de commissie, gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen, niet als disproportioneel worden aangemerkt.

Het voorgaande brengt mee dat het beroep ongegrond zal worden verklaard.

5. De beslissing

De commissie voornoemd,

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 30 oktober 2008 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. W.G.A.M. Veugelers, mr. G.M.J. Prick, mr. A.A.M. Mollee, mr. L.P. Bosma, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.